

Рафаело беше седнал до мен, усещах ръката му, опряна в моята. Смешно беше – в една огромна и съвсем празна стая двамата седяхме присвити на земята, долепени един до друг, като че ли нямаше друго място, на което да се настаним. И изглеждаше така, сякаш никой от нас нямаше никакво желание да се мръдне.

– Помислете само, ако в този момент влезе Киджи. Кой знае какво би си помислил за нас! – възкликнах аз.

Видях как той потрепна. Изведнъж скочи и ме хвана за ръката.

– Ще помисли, че си цапате роклята. Хайде, ставайте. Задържах ръката му, но останах седнала.

– Уморена съм, вие също сте уморен. Починете си още малко, днес следобед ви очакват Ватиканските зали.

Наклоних глава и затворих очи.

– Бъдете спокоен, тази сутрин Киджи няма да дойде. Има среща с месер Пиколомини.

Той отново се настани до мен, но не толкова близо, колкото преди.

Останах неподвижна, със затворени очи. Бях сигурна, че в този момент ме гледа.

– Хайде, започвайте – прошепнах аз.

– Какво казахте?

– В главата ви се въртят куп въпроси, но не смеете да ми ги зададете. Събуждам любопитството ви, но в същото време ви смущавам.

Няколко мига не каза нищо.

– Кой ви е учил да четете мисли? – рече той със слаб глас.

Отворих широко очи.

– Познавам мъжете.

Обърнах се към него.

– Те се предвидими. – Въздъгнах и затворих очи. – Да, почти всички са предвидими.

Минаха няколко мига в мълчание, после отново усетих ръката му, опряна в моята.

– Приятно ли ви е да бъдете с Киджи? – осмели се да каже той.

– Да, кара ме да се чувствам добре.

– Избрали сте най-доброто. Той е богат и влиятелен мъж.

Отново вперих очи в него с лека усмивка.

– Кой знае какво трябва да е мнението ви за мен? Кой знае какво са ви наговорили за мен?

Той вдигна рамене.

– Не повярвах на клоките. – Ръката му все повече натискаше моята. – За едно нещо със сигурност имате право: вие събуждате любопитството ми.

Приблжих брадичката си до рамото му.

– Знам.

– Вие... вие сте невероятно красива – промълви той, – красива и опасна.

Сведе поглед и отново се отмести.

– Вие сте жената на един могъщ човек.

– Това вече го казахте. Да не би да ви плаши?

Не отговори.

– Той е зрял и опитен човек. Аз съм само едно момче – продължи Рафасло. – Никога не бих могъл да бъда на висота.

– На висота за какво? – провокирах го аз.

Отново се изправи на крака и се обърна с гръб към мен.

– За днес свършихме. Имате право, по-добре да отида да си почина малко.

– Не се правете на скромни с мен – отвърнах сухо. – Вие добре играете ролята на скромни и предан артист, но сте по-уверен в себе си, отколкото изглежда.

Той извърна рязко глава. От ледения му поглед разбрах, че съм улучила в целта.

– Нямате никакво съмнение в себе си, нито като художник, нито като човек.

Изправих се и застанах неподвижно зад него.

– Вие сте голям художник, няма съмнение. Може да не сте гениален колкото Микеланджело, но притежавате едно качество, което на него му липсва: умееете да се държите като придворен, да карате важните хора да ви обичат.

Гласът ми беше станал дрезгав, високомерен.

– Добре го казахте, аз съм много опасна за вас, аз съм жената на един от най-добрите ви клиенти. Киджи се ползва с голямо уважение от страна на Негово Светейшество. Едно лошо мнение за вас би могло да ви постави в ужасна светлина и да съсипе дългогодишния ви труд, мислили ли сте за това?

Веднага съжалих, че бях толкова остра с него. Мисълта още веднъж да бъде оценявана не за това, което съм, а за онова, което представлявах, ме ожесточаваше.

Гледах го как се отдалечава мълчаливо към вратата.

– Империя...

– Да?

– Да не забравите книгата. Не бих искал отново да я загубите.